

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2013. november 28. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. május 24. napján kihirdetett **10.B.120/2013/11.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott cselekményét

hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének [Btk. 301. § (1) bekezdés] és testi sértés büntettének [Btk. 164. § (3) bekezdés] **m i n ő s í t i .**

Az I. rendű vádlottat **szabadságvesztésre ítéltnek** tekinti.

Az I. rendű vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés **kétharmad** részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A II. rendű vádlott cselekményét bűnsegédként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének [Btk. 301. § (1) bekezdés] **m i n ő s í t i .**

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét **1.000.-(egyezer) Ft-ra** **m é r s é k l i .**

A II. rendű vádlottnak az így kiszabott **200.000.-(kettőszázezer) Ft** pénzbüntetést kell megfizetnie, és meg nem fizetése esetén ezen összeget kell fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a .**

Megállapítja, hogy II. rendű vádlott lakóhelye (**Település, utca, házszám**).

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítást követően a törvényszék az I. r. vádlott bűnösségét hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében [Btk. 226. § (1) bekezdés] és testi sértés büntetében [Btk. 170. § (2) bekezdés], míg a II. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében [Btk. 226. § (1) bekezdés] állapította meg.

Ezért az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 1 év 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönre, a II. r. vádlottat 200 napi tétel - egy napi tétel 2.500,- Ft - összesen 500.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte.

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetére 200 nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre rendelte átváltoztatni.

A vádlottakat a felmerült bűnügyi költség túlnyomó részének viselésére egyetemlegesen kötelezte, míg fennmaradó kisebb részét az államra terhelte.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlottak és védőjük jelentett be fellebbezést azonosan a vádlottak bűnösségének megállapítása miatt, felmentésük érdekében.

A védő a fellebbezésüket írásban részletesen indokolta és bizonyítási indítványt is előterjesztett:

- indítványozta a sértett elmeorvos szakértővel történő megvizsgálását a tanúzási képességét illetően és szakvélemény előterjesztését, valamint bizonyítási kísérlet elvégzését arra, hogy miként volt okozható a sértettnek a vádbeli sérülés.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a törvényszék ítéleti tényállásának kiegészítését indítványozta a hivatalos személy jellegére utaló törvényhellyel, valamint a vádlottak és a sértettek testi paramétereivel.

Összességében azonban az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezések alaptalanok.

* * *

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a bizonyítást a hatályon kívül helyező végzésben foglaltak betartásával végezte el és noha kifejezetten nem nyilatkoztatta a sértett kihallgatása alkalmával a vád, illetve a védelem képviselőjét arra, hogy van-e

kifogásuk a sértett állapota miatti kihallgatás ellen, ilyen kifogást az eljárás résztvevői akkor nem emeltek.

Az aggálytalanul megállapítható volt, hogy a sértett nem volt kihallgathatatlan állapotban, nem volt aktuálisan ittas, az úgynevezett alkohol-elvonási tünetek pedig nem akadályozták meg őt a hiteles tanúvallomás előadásában, kihallgatását tekintve tehát az elsőfokú bíróság perrendszerűen járt el. Nem tévedett abban sem, hogy kihallgatásának idejére a vádlottakat és a sértett munkaadóját eltávolította a tárgyalóból, és az is mindenben törvényes eljárás volt, hogy ismertette előttük a tanú által tett vallomást, a szembesítésüktől pedig eltekintett.

Nincs szükség további bizonyításra az ügyben; a vádlott alkoholista életmódjára visszavezethetően érdemi kihallgatását megelőzően valóban bizonyos mértékű elvonási tüneteket produkált, amint ez a tárgyalási jegyzőkönyvből is kitűnik. Nem merült fel azonban adat az elmeműködésének kóros állapotára, illetve arra hogy ne lett volna képes visszaadni az általa a cselekmény elkövetésekor észlelteket, s ilyen észrevételt az eljárás tárgyaláson jelen volt résztvevői sem tettek.

Ezen túl a sértett által előadottak a jegyzőkönyvben rögzítetteket alapul véve életszerűek, élményszerűen megfogalmazottak voltak, a sértett koherensen adott számot a történetekről, ilyen módon a sértett szavának hiteléhez kétség nem fért.

A bántalmazás mikéntjére vonatkozó és a sértett sérülésének elszenvedésének módját igazolandó sincs szükség további bizonyításra, következésképpen a bizonyítási kísérlet lefolytatására sincs szükség. Csupán a teljesség érdekében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a másodfokú eljárásban egyébként is kizárólag akkor van helye bizonyításnak, ha az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás *megalapozatlan*, ez a feltétel azonban nem állt fenn.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, de kismértékben nem az (Be. 351.§ (2) bek. b) pont 2. fordulata), ezt a másodfokú bíróság a II.r. vádlott bizonyításnak nem tekinthető előadása alapján, a Be. 352.§. (1) bek. a) pontja szerint kiküszöbölte az alábbiak megállapításával:

A II. r. vádlottnak 2013. május 27. napján (utónév) nevű gyermeke született, akit közösen tartanak el élettársával. Élettársának a havi jövedelme 30.000,- Ft gyermekgondozási díj.

Ezen túlmenően a tényállásból a jogi indokolásba utalta az ítélet 3. oldalának utolsó bekezdésében foglaltakat, minthogy a II. rendű vádlott magatartásának jogi értékelése (annak szándékerősítőként való minősítése) odatartozik.

Ami egyebekben a megalapozottságot illeti, a fellebbviteli főügyészség által hivatkozott, a vádlottak hivatalos személyi jellegére utaló törvényhely nem a tényállásba tartozik, hanem a jogi indokolásba, s a tényállásnak csak az ezt megalapozó körülményt - jelen esetben a vádlottak rendőri mivoltát - kell tartalmaznia. Nincs jelentősége továbbá a vádlottak, illetve a sértett testi paramétereinek rögzítésének sem. Nem az volt a vád tárgya, hogy a sértett és a vádlottak összeverekedtek volna, vagy esetleges jogos védelmi helyzetet kellett volna megítélni: - az ítélezési gyakorlat ezekre az esetekre korlátozza, illetve teszi indokolttá a testi paraméterek rögzítését egy esetleges erőfölényi, vagy annak ellenkező kimutatására.

Az nyilvánvaló, hogy a jelen esetben a vádlottak voltak számbeli és erőfölényben szemben a sértettel, ez azonban olyannyira nyilvánvaló, hogy a testi paraméterek (testmagasság és testsúly) rögzítése ez okból is szükségtelen.

Összességében tehát az elsőfokú bíróság mindenben megalapozott tényállást állapított meg, amely irányadó volt a felülbírálat során.

A vádlottak felmentését célzó védelmi fellebbezések kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy a vádlottak tagadó előadásaival szemben, amit (tanú neve) tanúvallomása is alátámasztani látszott, a sértett lényegét érintően konzekvensen előadott terhelő vallomásra és az azt támogató bizonyítékokra, így különösen anyjának kiemelkedően élményszerű és életszerű vallomásra, valamint az orvosszakértő véleményére és az iratok tartalmára alapította a tényállást, így azt terhelően állapította meg a vádlottakra.

Irányadó abban a törvényen alapuló ítélezési gyakorlat, hogy megalapozott tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során.

Ebből következik, hogy a kizárólag a bizonyítékok mérlegelésének támadásán keresztül a vádlottak felmentését célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére és az elkövetéskori törvény alkalmazásával - amely főszabály, nem pedig kivétel - helyesen is minősítette akkor azokat.

Időközben azonban hatályba lépett a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény, amely - figyelembe véve a Be.-ben megfogalmazott súlyosítási tilalmat is, mint a konkrét ügybeni súlyosítás lehetőségét abszolút módon kizáró rendelkezést -

összességében mindkét vádlottra nézve enyhébb elbírálását tett lehetővé [Btk. 2. § (1) és (2) bekezdés].

A Btk. 38. §-ában megfogalmazott, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó szabály a 4/2013 BK vélemény értelmében egyértelműen az enyhébb törvény alkalmazását teszi lehetővé és a bűncselekmény súlyosabban büntetendősége ellenére, a súlyosítási tilalomra figyelemmel mégis állítható, hogy az enyhébb elbírálást lehetővé tevő 2012. évi C. törvény az alkalmazandó.

Ugyanígy a II. r. vádlott esetében a pénzbüntetés egy napi tételének összegét a 2012. évi C. törvény eltérően, lényegesen enyhébben szabályozza, így e vádlott számára is összességében enyhébb az új törvény, s így azt kell alkalmazni.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, az I. és II. r. vádlottak cselekményét az elbíráláskor hatályos Btk.-nak megfelelően minősítette, e Btk. 34. §-a és 35. § (1) bekezdése alapján az I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztést kiszabottnak tekinti, annak végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja, a Btk. 38. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett a végrehajtás esetén a szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, a II. r. vádlott mint a Btk. 14. § (2) bekezdése szerinti bűnsegéd esetében a Btk. 82. § (1) bekezdés és (2) bekezdés d) pontja, valamint (3) bekezdése és a Btk. 50. § (1) bekezdése és (3) bekezdése alapján kiszabottnak tekintendő pénzbüntetés egy napi tételének összegét a rendelkező rész szerint mérsékelte és a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján rendelkezett annak meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre való átváltoztatásának lehetőségéről.

Az elsőfokú bíróság által felsorakoztatott súlyosító körülmények közül a másodfokú bíróság mellőzte az erkölcsileg elítélendőségre utalást, miután *bűncselekmények* elbírálására került sor, valamint a bűnhalmazat értékelését, figyelemmel arra, hogy az a törvény erejénél fogva kötelezően megemeli a büntetési tételt, s így annak további figyelembe vétele a kettős értékelés tilalmába ütközik. Egyebekben a bűnösségi körülményeket helyesen állapította meg a törvényszék. A II. rendű vádlott esetében megállapíthatóvá váltak egyéb személyi körülményei is, melyeknek a büntetéskiszabás szempontjából meghatározó jelentőségük van.

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés indokolatlanul enyhe, ám terhére irányuló fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság csupán ennek jelzésére szorítkozhatott.

A II. r. vádlott mintegy belesodródott feljebbvalója által megvalósított cselekménybe,

ám bűncselekményt valósított meg nyilvánvalóan, miután a második bántalmazáskor már pusztán jelenlétével szándékerősítő hatást gyakorolt társára.

A II. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételének száma megfelelően igazodik bűnössége fokához és a bűncselekmény tárgyi súlyához, az egy napi tétel összege azonban a tényállásban eszközölt kiegészítéshez képest eltúlzott, annak lényeges enyhítése indokolt, ezért az ítélet tábla azt a rendelkező rész szerinti összegre - a törvényi minimumra - mérsékelte.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy megállapította a II. r. vádlott által felmutatott közokiratból jelenlegi lakóhelyét.

A további fellebbezés lehetőségének kizárása a Be. 386. §-án alapszik.

Szeged, 2013. november 28. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.278/2013/6. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 10.B.120/2013/11. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része jogerős és - az I. r. vádlott esetében a fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Szeged, 2013. november 28.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke